

Zpravodaj

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

3/2023

Svědectví z Českého Malína

K 80. výročí

Tehdy mu bylo jednadvacet let a jako zázrakem přežil hromadné vraždění v Českém Malíně. Bohumil Filípek se dostal se Svobodovci do Československa, kde se usadil v Žatci. V roce 2011 poskytl své dceři cenné svědectví o událostech, které zažil.

Český Malín měl svou malou nemocnici. V roce 1943 tam již téměř dva roky působil dr. Gross se svou manželkou, oční lékařkou, a ukrajinský místní felčar Omelčuk. Dr. Gross byl Žid, avšak to nikdo z místních nevěděl. Po celou tu dobu zde žil klidně s celou rodinou (a dvěma dětmi), pečlivě se staral o své pacienty, byl vždy vlídný a ochotný ke každému. V nemocnici se léčili i občané sousedních ukrajinských a českých obcí. Toho osudného 13. července roku 1943 zde byl jako pacient i mladý jednadvacetiletý Bohumil Filípek z Českých Novin. Na pokoji bylo šest mužů - vlastně pět - a jeden desetiletý chlapec. Ráno ještě leželi, když do pokoje vběhl sanitář a volal: "Němci jsou v Malíně, je jejich tam plno, jsou ozbrojeni automaty, mají s sebou i kulometry." Oknem z pokoje nemocnice bylo vidět, jak ozbrojení vojáci vyvádějí z domů lidi, muže, ženy, starce i děti, prostě všechno živé. Samozřejmě i dobytek ze stájí, to už bylo vidět, že se bude něco dít. Kam je vedou?

U nemocnice pod lipou stál stůl s lavičkami. Tam seděli tři SSmani s dr. Grosse, který uměl německy, a zdálo se, že se klidně baví. Z dálky se nedalo mnoho odhadnout, a proto se Bohouš rozhodl jít si stěžovat lékaři na svůj špatný zdravotní stav, aby se něco dověděl. Zabalil si šálu kolem krku a šel zjišťovat náladu pod lipou. Vrátil se a uklidňoval pacienty: „Snad se nic zlého neděje, esesáci se baví s doktorem docela v poklidu, mají dobrou náladu, pijí kávu a není třeba se obávat.“ Přesto však nedůvěřivě oknem z pokoje dál sledovali, co se venku děje. Za chvíli zahlédli tři ozbrojené esesáky, jak vcházejí do nemocnice. Rychle všichni ulehli. Dveře se hlučně otevřely. Dva vojáci s namířenými automaty zůstali u dveří, třetí žádal od pacientů doklady o totožnosti. Třem ukrajinským pacientům přikázal vstát. Malý ukrajinský chlapec, dosud rozespálý, vylekaný pohledem na namířenou zbraň a zlé, vzteklé obličej, nerozuměl, co po něm chtějí. Při otázce: „du bist ukrainisch?“ To je Čech, pohotově přesvědčoval Bohouš Filípek. Děti neměly vlastní doklady, a tak byl prozatím chlapec zachráněn. Hůře to bylo s Láďou Pajerem (usadil se v Brně). Pocházel z české obce Libanovka. Při odvážení dříví z lesa se na něj převrhla

**80 let
tragédie
Českého Malína**

**80 let
Českého
Malína**

KONFERENCE

**v sobotu 17.
června
od 10 hodin**

**V Domě armády
v Praze**

**Pieta v Novém
Malíně -**

**15. července
od 11 hodin**

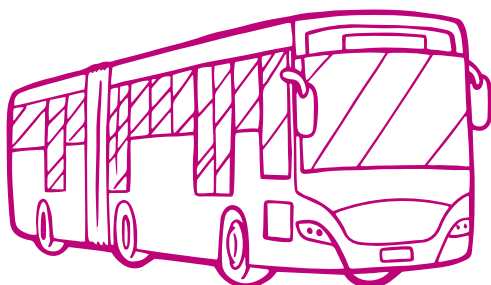
**Pieta v Žatci -
22. července
od 10 hodin**

Z regionů ...

Region Žatec informuje, že zajišťuje autobus na konferenci k 80. výročí vypálení Českého Malína v sobotu 17. června v Praze Domě armády. Autobus odjíždí v 7:30 hodin ze Žatce od kanceláře v Tolstého ulici, v 7:35 od Zvonu, v 7:40 od Moskvy, z Loun v 8:05 od Luny, v 8:10 od Billy. Zájemci se přihlásí vždy v pondělí od 10 do 12 hodin na telefonu 415 710 734 nebo e-mailem: scvp.zatec@seznam.cz. Příspěvek na dopravu ve výši 100 Kč na osobu bude vybírán v autobusu. Členové i jejich rodinní příslušníci jsou srdečně zváni.

Region Žatec informuje, že při příležitosti vypálení Českého Malína zajišťuje region Žatec v sobotu 15. července 2023 autobus do Nového Malína pro členy, jejich přátele a rodinné příslušníky z regionu Žatec, Podbořany a Chomutov. V případě volných míst i z Prahy. Odjezd 4:30 Podbořany od restaurace Slunce, 5:00 Žatec Vrchlického ulice mezi stadionem Mládí a přírodním kinem, 5:05 zastávka u Moskvy, 5:30 Louny, zastávka u Luny, 6:30 Praha Černý Most (konečná metra), 11:00 pietní akt v Novém Malíně + odpolední program. Ubytování je v Šumperku. V neděli po snídani následuje prohlídka Šumperka a v poledne se odjíždí zpět. V autobusu účastníci uhradí 350 Kč na ubytování a drobné výdaje. Na cestu si vezměte nealkoholické nápoje a svačinu. Přihlašte se na tel. 415 710 734 v pondělí od 10 do 12 hodin nebo e-mailem: scvp.zatec@seznam.cz.

Region Chomutov společně s OV ČSBS a ČSoL vás srdečně zve na krajské setkání, které se uskuteční dne 7. září od 10 hodin v Chomutově ve Středisku kulturních a knihovnických služeb v ulici Palackého č. 85 ve druhém poschodí s možností výtahu. Žádáme členy našeho regionu, aby si přinesli legitimace za účelem vylepení známek na rok 2024 a to 300 Kč. Příspěvek na občerstvení je 200 Kč.

Pan Filípek (vpravo v popředí) na fotografii z piety za Český Malín v Žatci.

fůra, tak jej s pohmožděnou nohou převezli rovnou do nemocnice v Malíně. Pochopitelně neměl doklady, ty do lesa nevozil. I v tomto případě Bohouš, jako jediný Čech s doklady, musel přesvědčovat, že Láďa je stejné národnosti s ním. Konečně se ten protivný dupot vojenských bot vzdaloval chodbou. Co nejtíšeji se přiblížili k oknu. Zahlédli tři muže ze svého pokoje, jak se najednou rozprchlí, každý jiným směrem, to se však již rozštěkaly automaty. Ani jeden z běžících se nezachránil. Byly to zřejmě první oběti Českého Malína. Dveře se znovu otevřely, vešla sestřička. „Odvedli nám doktora, jeho ženu i obě děti, také všichni tři nemocniční zřízenci museli s nimi“, sdělovala celá vylekaná. To již nad vesnicí kroužilo letadlo. Jeho hukot se mísil se štěkotem psů, hrubým pokřikováním esesáků, s řevem hnaného dobytka. Ulicí hnali hitlerovští katani početnou skupinu žen, dětí a starců. Ženy v náručí s malými dětmi, s kojenci, ty větší držely za ruce. Jedna mladá žena v pokročilém těhotenství, v náručí sotva dvouleté děvčátko. Stařenka zřejmě s malou vnučkou, plačící, asi čtyřletý kluk křečovitě se držící máminy sukně, která nese v náručí dvě menší děti. To byl obrázek, na který se nikdy nezapomená. Celou tuto skupinu hnali do Činkovy stodoly, sousedící s nemocnicí. Stodolu uzavřeli a kolem zalehli němečtí vojáci s kulomety, odjištěnými automaty. Proti komu? Vždyť tam jsou pouze bezbranné ženy, děti a starci! To již bylo vidět pobíhat paliče – vrahy. Rukávy vyhrnuté, v jedné ruce pistole, v druhé hořící věchem slámy. Stodola začala hořet. Praskot ohně se mísil s výbuchy ručních granátů a střel automatů. Někteří se snažili vyběhnout ven. Komu se to podařilo, snadno se stal terčem pro dávku z kulometu či automatu. Jedné z žen se to málem podařilo, smrtící střela jí však téměř v poslední chvíli zastihla. Zůstala viset na plotě, pak tam uhořela. Není možné zapomenout na hrozný pláč dětí, křik a nářek raněných či pálených za živa, na neustávající střelbu a výbuchy ručních granátů. I dnes, po skoro 70 letech, kdy vznikl tento zápis, se Bohouš Filípek, který poději zažil těžké dukelské boje se Svobodovou armádou, se mu chvěje hlas, orosí čelo a v očích má plno slz. A tak člověka zachvátí jediná myšlenka: jak zachránit alespoň tu hrstku, která zde v nemocnici zůstala? Je třeba se dostat ven? Ale kam? Všude je plno vojáků, ozbrojených zabíjáků. Sklep! Napadlo Bohouše. Jak se tam však dostat? Sklep byl vykopán asi 7 metrů od vchodu do nemocnice. Nad schodištěm byla postavena malá dřevěná bouda, jinak sklep tvořila asi dva metry široká chodba vlevo od schodiště. Tento sklep sloužil jako potravinový sklad na zeleninu, ovoce, protože lednice nebyly. Proti schodům kratší chodba, ukončená širokým regálem s potravinami, kterými se dříve platily za léky. Na regálech byla mouka, hrách, špek uzené maso, vajíčka a kroupy. Asi 14 osob z nemocnice se plížením - zahaleno dýmem, a proto nepozorováno - dostalo do sklípku. Většina se vtěsnila do chodby na brambory, tři vlezli pod široký regál s potravinami. Když se doslova namačkali, zjistil Bohouš, že pod regálem je s ním přimáčknut Serjoža, jeden ze tří ruských chlapců zajatých Němci, kteří zde pracovali jako sanitáři, a jehož podle

slov sestřičky odvedli Němci s doktorem. Jako třetí tam s nimi ležela schoulená nějaká tmavovlasá žena ze sousední ukrajinské vesnice. Ve sklepe byla tma, jenom pootevřenými dveřmi dopadaly na schodiště a částečně na horní část regálu sluneční paprsky. Dovnitř vešli dva esesáci. Ten první něco zařval, ve sklepe bylo naprosté ticho, zřejmě nevěděli o schovaných lidech. Zvenčí sem pronikal hluk, nářek, rachot střelby, praskot hořící stodoly, plotů, domů. První voják sestoupil dolů a začal sbírat potraviny do baťohu, druhý zůstal nahoře na schodišti. Snad ale někoho pod regálem upozoroval, zavolał na svého kumpána, který vyběhl nahoru a hodil dolů ruční granát. Granát se zastavil téměř u nohy Bohouše. Dosáhl na něho, a tak se mu podařilo jej asi o metr odkopnout. Uplynulo několik vteřin a ty dole ovládl bláhový pocit, že granát nevybuchne. Šumivý zvuk pšš, pšše - je přesvědčil o opaku. Granát explodoval. Ležící ženě utřhl nohu, Serjoža byl lehce raněn do ruky, Bohouš utrpěl popáleniny na prsou. V sousedním levém sklípku se nic kupodivu nestalo. Výbuch ale způsobil velké množství dusivého kouře, že nebylo čím dýchat. Nářek zraněné ženy zmlkl. Bohouš vběhl do vedlejší chodbičky a zabořil hlavu do brambor v domnění, že je tam více vzduchu. Lidé se z prvního leknutí uklidnili. Každý chápal, že ve sklípku ještě žijí lidé. Jenom malé, sotva roční děťátko soustavně plakalo v maminčině náručí. Dvakrát se v zamřížovaném otvoru sklepa objevil čenich psa, pes zavřel, zaškrábal A nic.. byly to hrozné chvíle. Bohouš vzal z matčiny náruče miminko a laskáním a pohupováním se mu podařilo nemluvně uklidnit. Ostatní to považovali za zázrak – co by se stalo, kdyby se esesáci vrátili?! Celé pozdní odpoledne i večer pronikaly dolů zvuky. Vyděšený řev zbylého a popáleného dobytka, který chodil z jedné strany obce na druhou a zase zpět, ržání, kdákání a kokrhání zvěře se mísilo s hukotem hořících stavení, praskáním zinkového plechu střech, který se žárem roloval a létal vzduchem jako rakety. Nekonečné čekání, co bude dál, nás, kteří jsme byli schováni ve sklepe. Byla již tma. Bohouš vykoukl ze sklepa, kromě bloudícího řvoucího dobytka nikde nikdo. Najednou zpozorněl, zřetelně rozeznal kroky. Někdo pospíchal směrem ke sklípku. Byl to druhý sanitář Ríša. Všichni zahynuli, celá obec vyhořela a dosud hoří, doktora oběsili, jeho ženu a děti zastřelili. Gríšovi se podařilo utéct, schoval se v krechtu, a večer, když fašisti odtáhli, šel ke sklepu, měl hlad a věděl, že tam něco najde. Bylo krátce po půlnoci, když se rozhodli v malých skupinkách dostat se do sousední vsi. První vyšel Bohouš s jedním mladým Ukrajincem a jednou ženou. Plížili se hořícím Českým Malínem, přes pole se dostali do lesíka. Šli směrem na Ostrožec. Nikoho nepotkali cestou. Již se téměř rozednívalo, když došli do Krásila (byla to česko-polská obec). Bohouš zaklepal u české rodiny Krepsů (dnes žijí v Jablonci), která jim poskytla pomoc a péči. To byl šťastný příběh jednoho z mála přeživších.

Text a foto: Alena Trojovská, dcera

Vážení čtenáři,

Tak jako každý rok, tak také v tomto roce si připomeneme tragédii, která se odehrála 13. července 1943 v Českém i Ukrajinském Malíně. Od této události již brzy uběhne neuvěřitelných osmdesát let. Věřím, že se i letos sejdeme v Novém Malíně, abychom zavzpomínali na malínské mučedníky, kterým nebylo dopřáno, aby se svými nejdražšími prožili společné chvíle radosti, které život přináší. Starosta obce Nový Malín Mgr. Marek Štencel se každoročně snaží, aby tato pietní vzpomínka proběhla co nejdůstojněji. Co se mi ale velice nelíbí je, že někteří účastníci, hlavně poslední dva roky, pokazili tento pietní akt tím, že nevydrží těch pár minut, co proběhne bohoslužba, při které se vzpomene na ty, kteří zahynuli při malínské tragédii. Je to velice neslušné a nedůstojné. Je také potřeba si uvědomit, co si o nás pomyslí pozvaní hosté, kteří vždy vydrží až do konce bohoslužby. Jsou mezi nimi zástupci Senátu, Poslanecké sněmovny, hejtman Olomouckého kraje, zástupci Sdružení Poláků z Volyně, zástupci partnerských vypálených obcí a další pozvaní hosté. Myslím si, že ti, kteří tento pietní akt svým neslušným chováním znevažují, by si měli rozmyslet svoji další účast.

Těšíme se na další společné setkání.
Alexandr Stejskal, region Broumov

KONFERENCE 17. ČERVNA

80 let

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, z.s.

s podporou Ministerstva obrany ČR

vás zve na konferenci konanou dne 17. 6. 2023

u příležitosti 80. výročí vypálení Českého Malína na Volyni

a prvního bojového nasazení čs. praporu u Sokolova (rok 1943 v životě volyňských Čechů).

Konference se bude konat v Domě armády v Praze, Dejvicích. Jak se tam nejlépe dostanete? Metrem na stanici Dejvická, směr Vítězné náměstí, cca 200 metrů do Domu armády, vchod z ulice Buzulucká.

Prezence od 9,30 a zahájení v 10 hod. Předpokládané ukončení v 15 hod.

Se svými příspěvky vystoupí: Miroslava Poláková, Lenka Kločková, Dagmar Martinková, Jaroslav Moravec, Milan Kopecký, Miroslav Hofman, Vladimír Turek, Jiří Klůc a další.

Na konferenci v předšálí bude uskutečněn i prodej knih s volyňskou a válečnou tematikou.

Těšíme se na vaši účast!

PIETA V NOVÉM MALÍNĚ 15. ČERVENCE

80 let

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, z.s., region Šumperk pod záštitou starosty obce Nový Malín Mgr. Marka Štencla Vás zve na pietní akt u památníku obětí Českého Malína k 80. výročí v sobotu dne 15. července 2023 od 11 hodin.

PROGRAM:

- 10.30 – 11.00 příjezd hostů
- 11.00 – 11.30 kladení věnců u památníku
- 11.30 – 11.35 přivítání hostů
- 11.35 – 11.50 hlavní projev a zdravice hostů
- 11.50 – 12.00 ukončení piety
- 12.00 – 12.25 panychida

DOPROVODNÝ PROGRAM:

promítání filmů s volyňskou tematikou, videoklip kapely SNAEFELL, autorské čtení knihy Volyňská rapsodie, divadelní představení Pavučina osudu, výstavy Návraty volyňských Čechů a Lidice volyňských Čechů, volný program s hudbou

Srdečně zveme členy a jejich přátele všech regionů.

PIETA V ŽATCI 22. ČERVENCE

80 let

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, z.s., region Žatec pod záštitou starosty města Žatec Ing. Radima Laibla, CV SČVP, MěÚ Žatec, KVV Ústí nad Labem, Vojenská posádka Žatec, ČSBS OV Žatec Vás zve na pietní akt 80. výročí vypálení Českého Malína na Volyni v sobotu 22. července 2023 od 10 hodin k památníku u hřbitova v Žatci.

PROGRAM:

- 9:30 Příjezd hostů, nástup za věnce
- 10:00 Kladení věnců
- 10:30 Přivítání a hlavní projev
- 10:45 Modlitba za oběti
- 10:55 Zdravice hostů
- 11:10 Závěr

Současně zveme do Žatce při příležitosti 76. výročí návratu volyňských Čechů do vlasti v sobotu 22. července 2023.

PROGRAM:

- 11:30 položení květin k bustě prezidenta Dr. Edvarda Beneše na Kruhovém náměstí v Žatci
- 12:00 uctění památky Libuše Mrázkové, volyňské Češky, která zahynula 9. září 1944 u Dukly, u pamětní desky v Žatci Podměstí
- 13:00 oběd v restauraci Chrám chmele
- 14:00 diskuse a volná zábava

Autobus převezve zájemce od hřbitova na Kruhové náměstí, do Podměstí a k restauraci. V sobotu odpoledne je zajištěno od 14 do 17 hodin otevření nové expozice „Hlasy Čechů z Volyně“ v muzeu v Podbořanech. Vzhledem k zajištění občerstvení účast na akci nahlaste do konce června na adresu SČVP Žatec, Lva Tolstého 969, tel. 415 710 734 v pondělí od 10 do 12 hodin nebo e-mailem: scvp.zatec@seznam.cz. Na oběd bude vybírán příspěvek 100 Kč. Od 1. června do 15. července bude Pražská ulice od Trnovan ke hřbitovu neprůjezdná. Objížďka bude přes Staňkovice. Ověřte si prosím přístup do Žatce před 22. červencem. Srdečně zveme členy a jejich přátele všech regionů.

Zvon z Volyně ve Slezských Rudolticích

Z historie

Dne 28. 9. 1948 se konala slavnost „Zavěšení zvonu“ na věž kostela svaté Kateřiny v severomoravských Slezských Rudolticích. Zvon sám váží 115 kg, i s okutím 167 kg, a zajímavý je tím, že pochází z kostela v Hrušvici na Volyni. Se stavbou nového českého katolického kostela v Hrušvici se začalo v roce 1928 a sloužil mnoha obcím. Celkem bylo ve farnosti asi 1200 katolíků Čechů a Poláků, z toho 90 % Čechů. Stavba, na kterou se složili farníci, byla dokončena dne 18. 8. 1930. V den sv. Václava, jemuž byl kostel zasvěcen, tedy 28. září 1930, byl kostel slavnostně vysvěcen. Až sedm let později byl zavěšen zvon, taktéž pořízen z příspěvků českých farníků. Z jedné strany byl polský nápis, uprostřed obraz sv. Václava a český nápis „S. Václave, nedej zahynouti nám i budoucím.“ Z druhé strany: Ofiara parafian (Dar farníků). Hruszwica 1937.

Farníci se z něj však netěšili dlouho. V roce 1939 po obsazení západní Ukrajiny Sovětskou armádou byl tento kostel zpuštěn a zavřen. Polský kněz z Hrušvic utekl, protože se bál o svůj život. Příchod Němců na Volyň v roce 1941 také nepřinesl mnoho dobrého, zvon měl být pro válečné účely odvezen do Rovna a zničen. Tomuto osudu unikl, i když musel podstoupit dvě dlouhé cesty, než se opět rozezněl.

Odvážní farníci v čele s panem Zembou se s takovým osudem pro drahocenný zvon nesmířili. Zvon putoval nejdříve do Rovna, to byla jeho první dlouhá cesta, kde měl být dál převezen. Jenže rovenské nádraží bylo bombardováno a vlaky nejezdily. Proto zvon zůstal v Rovně a byl ukryt na místní faře. Ostatní cenné věci z kostela jako třeba farní kroniku a oltářní obraz, varhaník Stanislav Bača také tajně ukryl. Zvon čekal v bezpečí rovenské fary až do doby, kdy volyňští Češi z Hrušvic odjížděli do své domoviny. V roce 1947 tak zvon putoval podruhé, a to až do vzdáleného Československa. Spolu s ním šla i farní kronika, oltářní obraz, a dokonce i kostelní harmonium. Co bylo dál se zvonem?

Dozvídáme se to z Pamětní knihy rudoltické farnosti (P. Johann Blaschke). Cituji: „8. září 1948 v den sv. Václava byl pro naši farnost vzácný památný den. Volyňští Češi přivezli s sebou vracejíce se do staré vlasti ze svého farního kostela v Hrušvici na Volyni zvon. Dosud byl uchován u pana Josefa Zemby ve Slezských Rudolticích. Majitelé zvonu věnovali tento svůj vzácný zvon našemu farnímu kostelu, aby jím bylo vyzváněno klekání a při bohoslužbách. Zvon, posvěcený biskupem na Volyni a zasvěcený sv. Václavu, byl toho dne vytažen na věž a zavěšen. V 9:30 hodin převzalo duchovenstvo – místní farář a jeho hosté, kanovník Josef Stříž a P. Jindřich Křenek – bývalí misionáři mezi volyňskými Čechy – v domě pana Zemby zvon. V slavnostním průvodu byl zvon, obklopen a provázen družičkami, dopraven k věži. Za dobu vytahování se věřící modlili svatý růženec a další modlitby k sv. Václavu a patronům českým. Jakmile zvon poprvé zahlaholil do širého kraje, zazpívali věřící „Bože, chválíme tebe“ a ubírali se do kostela. V kostele kázal P. Jindřich Křenek a slavnou mši sv. sloužil P. Josef Stříž. Svátostným požehnáním a chorálem svatováclavským ukončila se tato vzácná slavnost. Volyňským Čechům za tento vzácný dar patří upřímné „Pán Bůh zaplat“. Volyňský Čech kovář Dvořák zhotovil ke zvonu srdce, a další volyňský Čech Jaroslav Dvořák vyhrával se svou kapelou k zábavě. Zábava na ukončení slavnosti vynesla 1476 Kč pro kostel.“ Zvon visí ve věži místního kostela dodnes a jeho historie je dál předávána.

A co se dnes děje s českým kostelem v Hrušvici? Chátral téměř do dnešních dnů. Kolem roku 2010 se místní ukrajinští obyvatelé rozhodli, že kostel opraví. Vyžádali si souhlas vedení Svazu volyňských Čechů v Praze, neboť kostel v nové podobě bude sloužit pravoslavným bohoslužbám. Dne 7. dubna 2012 byl kostel poprvé otevřen pro veřejnost a konala se tam první pravoslavná bohoslužba za hojné účasti kněží a místních obyvatel. Slavnostní vysvěcení se konalo dne 14. 10. 2012. Hlavním organizátorem rekonstrukce je pan Josip Michalčín z Hrušvice a na otevření byli pozváni i naši volyňští Češi.

Text: Ludmila Čajanová, foto: Mikuláš Galuzska

Kostel ve Slezských Rudolticích.

Kostel v Hrušvicích při znovuotevření a zájezd volyňských Čechů z ČR.

V Krásném Dvoře u pomníku

V těchto květnových dnech si připomínáme dny osvobození Československa, tudíž se stalo tradicí, že kupičovští rodáci a v dnešní době převážně jejich potomci z Krásného Dvora a okolí, nezapomínají uctít památku obětí ve 2. světové válce u pomníku padlých na náměstí v Krásném Dvoře. Sešli jsme se 5. května 2023, bylo nás celkem čtrnáct lidí, kdy naši skupinku podpořila i Mgr. Lea Jandová, starostka obce Krásný Dvůr. Společně jsme položili věnec s kytic a zapálili svíčky. Počasí nám přálo, sluníčko svítlo, a tak se nikomu ani nechtělo domů. Zašli jsme proto do Hospody u Mirky na občerstvení a hlavně k družnému popovídání, oživení vzpomínek na naše blízké, kamarády. Položení věnců je jen malým připomenutím, kdy volyňští Češi vstoupili do 1. československého armádního sboru – Svobodovy armády, bojovali za osvobození Československa, kde ani nevyrostali, a někteří položili své životy za osvobození vlasti. Čest jejich památce.

Text: Anna Pastorová, foto: Wikipedia

Ukrajinský večer v Milovicích

Dne 21. dubna 2023 se konal v Milovicích Ukrajinský večer. Předcházela tomu velká obětavá příprava. Vše organizovali pracovníci Milovické knihovny ve spolupráci s vedením Čechů od Černobyli z regionu Nymburk a přestěhovalců z Ukrajiny, kteří se zúčastňují kurzu češtiny a jazykové kavárny při radnici v Milovicích. Na tuto akci byli pozváni členové ukrajinského hudebně - tanečního souboru „Radost“ z Hradce Králové, kteří svým vystoupením zahájili Ukrajinský večer. Tento soubor funguje v rámci Regionálního ukrajinského spolku ve východních

Čechách. S nimi jsme si užili spoustu opravdové radosti a legrace. Tímto jim z celého srdce děkujeme za nádherné vystoupení. Dále bylo na programu vyprávění s prezentací o Milovických Čechách od Černobyli. Většinu z nás rozplakalo video ze vzpomínek na slavnosti Třešeň ve městě Záporoží z doby ještě před válkou. A protože to byl Ukrajinský večer, tak měli všichni zúčastnění možnost ochutnat tradiční ukrajinská jídla jako boršč, varenyky, syrnyky, a tak dále... a nechyběly ani české koláče. Vše se podávalo na ukrajinském nádobí a stoly zdobily ukrajinské vyšíváné ručníky. Byly k nahlédnutí i ukrajinské symboly a tradiční vyšíváčky. Povedlo se! Děkujeme všem organizátorům, obzvláště pracovníkům z místní knihovny – paní ředitelce Brynychové a ostatním – kdo se na přípravě podílel.

Text a foto: Mgr. Anna Mazníková

Přednáška v Bílovci

Ve čtvrtek 4. 5. 2023 proběhla v krásných prostorách muzea v Bílovci přednáška na téma VOLYŇŠTÍ ČEŠI. Připravila si ji Daniela Vojkůvková, studentka 3. ročníku místního gymnázia Mikuláše Koperníka. Daniela je sama potomek volyňských Čechů, její prababička Johanka Moravcová, rozená Bačovská, se narodila ve Velkém Špakově. Přednášky se zúčastnili jak členové našeho sdružení, tak lidé z Bílovce a okolí, kteří se chtěli o této tématice něco dozvědět.

Daniela všechny přítomné seznámila s celou historií, od odchodu našich předků na Volyň až po jejich návrat v roce 1947. Promítaná historická fakta doprovázely dobové rodinné fotografie. Po přednášce se rozpoutala diskuse a vyprávění přítomných Volyňáků. Vše proběhlo ve velice příjemné atmosféře, bylo vidět, že se přítomní chtějí něco nového dozvědět a podělit se o to, co už vědí.

Jsem velice ráda, že i mladá generace se v dnešní době zajímá o život našich předků na Volyňi, a vzbuzuje to ve mně naději, že naše historie nebude zapomenuta. Naši předkové si určitě zaslouží obdiv a vděk za to, co dokázali a jak žili. Daniele patří velký dík za to, že se snaží povědomí o volyňských Čechích šířit i mezi mladou generaci.

Text a foto: Dáša Dohnálková

SETKÁNÍ V KRNOVĚ 1. ČERVENCE

Vážení přátelé, letos vzpomínáme výročí bitvy u Sokolova, kde bojovali naši předkové, a vyvraždění obyvatel Českého Malína.

Při té příležitosti bychom chtěli uspořádat **Setkání „Volyňáků“ a jejich potomků v Krnově** v muzeu Flemmichova vila, kde se koná výstava o Heliodoru Píkovi, který měl zásluhu na vysvobození Čechů odsouzených do gulagu. Naše setkání zahájíme z úcty k našim předkům v kostele u minoritů v sobotu dne 1. července 2023 v 10.00 hodin mší svatou. Následuje výstava v muzeu Flemmichova vila v 11.00 hodin. Zveme srdečně Vás a Vaše rodinné příslušníky. Občerstvení zajištěno.

Za organizátory Anna Vyhlídalová, tel.605 527 481, annavyhlidalova@seznam.cz
Ludmila Čajanová, tel.723 877 270, lcajanova@atlas.cz

Z dění ve spolku...

Vážení členové spolku a odběratelé Zpravodaje, stále ještě nejsou uhrazeny všechny členské příspěvky za tento rok. Prosíme o jejich doplacení. Pokud váš region nefunguje pošlete členské příspěvky přímo na hlavní účet spolku č.ú.: 252001907/0300.

A další důležitá informace je, že dne 12. 10. 2023 se bude konat Valná hromada SČVP a bude se volit nové vedení spolku. Žádáme všechny regiony, aby uskutečnily regionální schůzky a zasílaly nominace na nového předsedu spolku a členy předsednictva, pokud tedy tak již neučinily.

Děkujeme.

Místopředsedkyně Dagmar
Martinková

Setkání v Suchdole nad Odrou

**23. 9. 2023
od 10 v sále KD**

Přednášky,
oběd
Karel Gott
revival Morava,

potvrzení účasti
do 15. 8. 2023
na telefonu 724 100 125
nebo na e-mailu:
dohnalkova.d@seznam.cz

Vstupné 300 Kč

Rozdělení Volyně v březnu 1921. Příčiny, průběh a význam.

Dne 18. března 2023 uplynulo 102 let od rozdělení Volyně na Západní a Východní. V rámci bádání, týkajícího se našich volyňských předků, se nabízí tyto otázky: do jakého prostředí přicházeli, co a jak mohli prožívat, jaké dopady události vedoucí k rozdělení Volyně pro ně tehdy měly a jakou paralelu z nich můžeme vnímat pro současné dění. Pro pochopení souvislostí je vhodné udělat si malý výlet do historie. Volyň, původní domovina slovanských Volyňanů (Veliňanů) a následně i Bužanů a Dulebů, tvoří převážnou část současné volyňské oblasti (bývalé ruské gubernie), která je svou rozlohou nepatrně menší než Česká republika.

Volyň byla součástí Kyjevské Rusi (882-1236), duchovně orientované evropsky, která vznikla sjednocením převážně slovanských kmenů pod vedením germánských Vikingů („Varjağů“, „Ruotsů“) z rodu Rjurikovců, kteří centrum situovali do Kyjeva a postupně se – jako dynastie Rurikovců – slavjanizovali. Odtud asi pochází – např. podle Nestorovy kroniky – název tohoto útvaru a jeho obyvatel („Rus/Rusi“). Jedním z úředních jazyků zde byla tzv. rutenština (předchůdce běloruštiny a ukrajinštiny). Postupně docházelo k vytváření národnostních skupin (mj. Litevců, Lotyšů, Estonců, Bělorusů, Ukrajinců).

V té době ve východním sousedství existovalo malé Moskevské knížectví (nikoliv ruské), duchovně orientované asiatsky, které svými budoucími výboji postupně expandovalo (zpočátku západním a jižním směrem).

Tak postupně vznikala „Rossija“ („Россия“), resp. „Rossijskaja federacija“, („Российская Федерация“), jak ji známe v současnosti. Orientaci ve výše uvedených termínech znesnadňuje také čeština, která nerozlišuje mezi „ruskim“ (týkajícím se Rusi) „rossijskym“ (týkajícím se Ruska). Pro oba výše uvedené pojmy zná pouze společný termín „Rusko/Rusové“. Optikou „staroruského“ pohledu je oblast bývalé Kyjevské Rusi (především Ukrajiny) vnímána jako „Malorusko“.

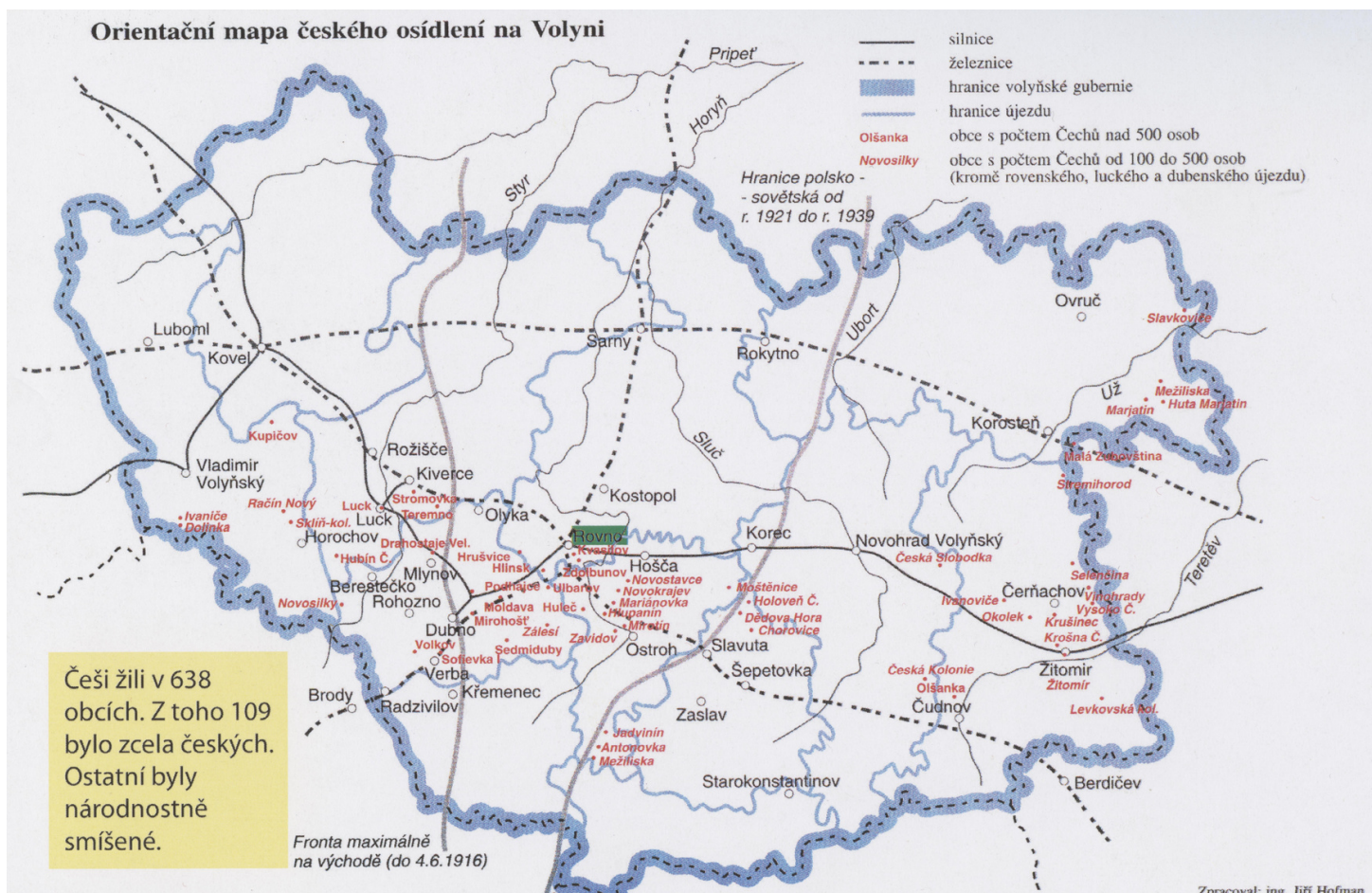
K potomkům volyňské větve knížecího rodu pravoslavných Rurikovců patřil K. I. Ostrožský, který usiloval o spojenectví Litvy s katolickým Polskem, aby tak bylo

Hraniční sloup mezi Ostrohem a Slavutou. Z archivu Náprstkova muzea.

možné čelit nájezdům Tatarů a Moskevského (velko)knížectví, které – jako vojevůdce – v početném oslabení porazil v Bitvě u Orše (8. 9. 1514). Podle Macieje Ruzcaje tak na dlouhou dobu zastavil expanzi, jejímž cílem byl zábor rusínských/ruténských zemí. Podle historika Andrzeje Nowaka tak zachránil místo v dějinách pro Bělorusy a Ukrajince jako politicko-historická společenství odlišná od Moskvy. Kyjevská Rus se z různých důvodů postupně rozpadala na (velko)knížectví a království (mj. Haličsko-volyňské nebo Polsko-litevské, rozkládající se v 15.-16. stol. od Baltu až k Černému moři), jejichž společným zájmem byla obrana proti nájezdům cizích vojsk. Přeskočme k dalšímu důležitému historickému momentu – k tzv. trojímu dělení Polska (1772-1795), které tímto přestalo existovat, neboť si ho rozebraly velmoci Prusko, Rakousko-Uhersko a Rusko. K oblastem, které připadly Rusku, patřila Ukrajina včetně Volyně. Do tohoto prostředí volyňští Češi začali masově přicházet od roku 1868 na základě výhodných podmínek liberálního reformátora – cara Alexandra II. (1855-1881), které omezil jeho nástupce Alexandr III. Pak následovala turbulentní doba – revoluce, války. Tři generace volyňských Čechů zažily v rychlém sledu 13 odlišných politických režimů a nemálo vojenských střetů. Dostáváme se k 1. světové válce (28. 7. 1914 - 11. 11. 1918), v jejímž závěru – na základě Brest - litevského míru, uzavřeného 3. 3. 1918 – došlo ke stažení německých a sovětských vojsk. Poláci získali svoji suverenitu. V únoru 1919 byla zahájena Polsko-sovětská válka, která bez ohledu na výsledky Versaillské mírové smlouvy z 28. 6. 1919, ratifikované 10. 1. 1920, pokračovala. Poláci (Piłsudski) hnali Sověty až ke Kyjevu a Sověti (Tuchačevský) naopak Poláky zpět až 19 km před Varšavu. Zde došlo 13. 8. 1920 k tzv. zázraku na Visle, kdy Poláci ve značném oslabení takticky odrazili sovětský útok a hnali Sověty opět až ke Kyjevu. Následná sovětská protiofenziva se zastavila na demarkační linii, vedoucí skrze Volyň, kde Sověti, zatížení řešením svých vnitřních záležitostí, byli nuceni 12. 10. 1920 uzavřít příměří, ukončené po řadě jednání 18. 3. 1921 řížským mírem. Tím došlo i k oficiálnímu rozdělení Volyně na Západní (polskou) a Východní (sovětskou). O co v této válce šlo: Polákům o obnovu hranic Polsko-litevské unie z roku 1721 a Sovětům – v rámci své vize šířit komunistické myšlenky (režimy) – o průnik do Německa, po skončení 1. SV rozvráceného nepokoji a hyperinflací. S odstupem času se dá říci, že polské vítězství zajistilo celé střední Evropě 20 let samostatného vývoje, umožňujícího vyvinout a rozšiřovat instituce a formy občanské společnosti.

Jak probíhalo vytyčení a budování státní hranice: Na demarkační linii byly nejprve osazeny hraniční sloupy. Podle vzpomínek Soni Novákové, roz. Šircové, příbuzní z obcí Moštěnice a Dědova Hora zpočátku spolu hovořili ze země „přes hranici“, po instalaci 2 metry vysokého neprůhledného plotu ze strany Sovětů

Rozdělení Volyně na mapě Jiřího Hofmana.

v konverzaci pokračovali ze stromů a po následném zvýšení plotu na dvojnásobnou výšku u o tuto možnost definitivně přišli. Jaký mělo rozdělení Volyně dopad pro volyňské Čechy: Západní Volyňáci se z neklidného ruského a sovětského režimu na dobu ca 20 let dostali do klidnějšího režimu polského, Východní Volyňáci naopak v tomto období prožívali sovětské represe (znárodnování pozemků, za které si v rámci reemigrace nemohli nárokovat náhrady, kolektivizace, popravy, deportace do dolů nebo na Sibiř). Symbolický význam (paralela) pro současnost: Poláci ve 20. století jako první zabránili sovětizaci západní Evropy (paralela se současnou rolí Ukrajiny).

Poznámka: Vzhledem k omezenému prostoru nebylo možné uvedenou problematiku popsat podrobněji. Pokud čtenáři v článku objeví nepřesnosti, budu rád za jejich připomínky.

Text a dodání foto: Ing. Miloslav Košťál

Vzpomínka na Moštěnici

Při prohlížení fotek mám snahu popsat naše foto, kdo je vyfocený na tom obrázku a přibližné datum. Moje foto z roku 1943. Je to moje první fotografie, která byla udělaná ještě na Volyni ve městě Ostroh. Byla to pro mne velká událost, jela jsem s tatínkem, vozem a koňmi do města na trh. Jelo se do Ostrohu 13 km, na bazar – vezli jsme na prodej višně z naší zahrady. Pamatuji se, že krásně svítilo sluníčko a město bylo vystaveno do kopce. Byly tam pravoslavné sobory-kostely, krásně se jim leskly jejich pozlacené kopule. Před městem jsme se museli dostat na most přes řeku Horyn, bylo tam hodně povozů, chvíli jsme museli čekat, než na nás došla řada. Příjezd do města si pamatuji, tu krásu při pohledu na ty pravoslavné cerkve - lesknoucí se jejich kulaté kopule. Další náš pohyb ve městě si nepamatuji. Jako vzpomínku na město mám i tuhle fotku od fotografa, kam jsme zašli. Mám na sobě nové šatičky, které mi ušila moje sestřička Marie. Nevím, kde naši obstarali kousek látky z padáku. Látka na padáku je velmi kvalitní – krásné bílé hedvábí - ale pro šití nevhodný. Celý padák je šitý z šikmo střižených dílů. Sestřička látku obarvila asi šmolkou, proto šatičky byly krásně modré. I když tato barva nevydržela – stačilo ušitou věc, takto obarvenou vyprat a barva byla pryč. Mám na sobě i krásné sandálky, tyto botičky též mají svoji historii. Jak jistě víte, že ve válce nebylo možno koupit v obchodech nějaké oblečení. Tak říkajíc na černém trhu se nechalo něco koupit. Chodili po vesnicích lidé, převážně Ukrajinci, a něco z oblečení nosili na prodej. Napíši, co se mezi lidmi říkalo. V našem městě bylo hodně Židů, a v té době za vlády Němců, Židé byli shromážděni v ghettu v jedné ulici. Jejich domy zůstaly prázdné. Prázdné domy lákaly zloděje, protože v těch domech zůstalo hodně jejich oblečení. Lidé chodili krást, když při krádeži byli chyceni a byla zima, tak prý němečtí vojáci zloděje posadili holým zadkem na sníh, jak dlouho tam musel sedět, to nevím. Právě z těchto loupeží jsem měla koupené svoje sandálky. Tyto obchody se děly pouze za směnu proti naturáliím – peníze jsme neměli. Kde jsem vzala tu svoji kabelku, to si již nepamatuji. O svoje krásné sandálky jsem nakonec přišla. Museli jsme z Moštěnice utéct v listopadu 1944, utíkalý jsme do města ve spěchu a svoje sandálky jsem zapoměla v Moštěnici. Druhý den, když maminka opět přijela k našemu domku, tak už byl celý spálený... Něco málo jsem sepsala, každá naše věc má svoji historii. V České Kamenici dne 1. 2. 2023.

Text: Nováková Soňa - Šircová

Zemřela válečná veteránka Naděžda Brůhová

Medailonek

Naděžda Brůhová, rozená Veselá, se narodila 13. září 1925 v Moskovštině na Volyni. Její otec Antonín Veselý zde vlastnil rodinné hospodářství a současně byl vyučený pekař a řezník. Maminka Marie byla v domácnosti. Spolu měli celkem pět dětí - tři holky a dva chlapce. Kolem roku 1935 se rodina přestěhovala do Novin Českých, kde otec pomáhal svému švagrovi Josefu Holcovi ve mlýně. V Novinách Českých dokončila Naďa Veselá školní docházku a poté pracovala na rodinném hospodářství.

Když bylo Nadě 14 let (v roce 1939) napadlo Německo Polsko. Podle tajných ujednání Německo obsadilo západní část Polska a východní část i s Volyní obsadil Sovětský svaz. A konečně 22. června 1941 zaútočilo Německo na Sovětský svaz a Volyň se stala součástí nacistické Třetí říše. Začaly také nucené náборы pro totální pracovní nasazení v Německu. To se dotklo Nadina bratra Josefa, který byl odvečen do Bavorska a následně pracoval na různých místech Evropy až do konce války. Naďa se podobnému osudu vyhnula díky zásahu tehdejšího starosty Novin Českých, který ji a svou stejně starou dceru "vykoupil" za velké množství jídla a kořalky. Následně se musela děvčata skrývat, ale i nadále vypomáhala v hospodářství. Podobně si počínaly i rodiny dalších mladých lidí.

Na Volyň vstoupila sovětská Rudá armáda na začátku roku 1944 a v únoru osvobodila město Rovno, kde se také usídlil štáb čs. armády. Již od ledna odcházeli obyvatelé českých vesnic, aby se přihlásili do armády. V březnu mezi krajany začal hromadný nábor dobrovolníků do československé zahraniční armády a také do Novin Českých dorazil náborový důstojník. Naděžda Veselá byla odvedena 25. července 1944 v Kamenci Podolském a bylo jí přiděleno kmenové číslo 16.034/Ž.

Ještě na místě byl zahájen vojenský výcvik, následně byli všichni noví odvedenci převezeni do Rovna, kde proběhl řádný odvod s prohlídkou před lékařskou komisí. Špatné to bylo s výstrojí pro ženy, fasovaly velké uniformy a boty i o několik čísel větší. Oblečení si pak různě přešívaly a boty vycpávaly.

Poté byla Naďa poslána do Potůčku u rumunských hranic, kde prodělala výcvik na telefonistku. Učila se zde Morseovu abecedu, šifrování a také střelbu z pušky. Výcvik trval do začátku září 1944, poté byla zařazena jako spojařka štábní baterie u 2. dělostřeleckého pluku 1. československé samostatné brigády v SSSR. Jejím úkolem bylo navazování a udržování spojení mezi pozorovatelnou a bateriemi, v případě přerušení spojení musela nalézt poškozené místo a to opravit. Jejím nadřízeným byl veterán bitvy u Sokolova Jaroslav Perný.

Poprvé se do ostrého nasazení dostala v rámci Karpatsko-dukelské operace v září 1944, když se účastnila bojů u Machnowky. Československým jednotkám ze zpočátku dařilo plnit úkoly, ale nakonec byly za velkých ztrát zastaveny silnou německou obranou. Na konci září u Barwinku musela se svou kamarádkou Libuší Novákovou najít porušené vedení, na což později vzpomínala takto: "Musely jsme se plazit nebo jít příkrčené, aby nás nepřítel nezahlédl. Cestou jsme potkaly velitele pěší roty, myslím, že to byl Rus. Ptal se nás, kam jdeme, a řekl nám, že je tam všude plno min. Také nám řekl, abychom se vrátili, že tudy neprojdeme a že to nahlásí na štáb, že nemají ženské na taková místa posílat... My s Lubou jsme mu řekly, že jdeme dobrovolně, protože nejde spojení a my ho musíme navázat. S Lubou jsme pokračovaly, poruchu jsme našly a opravily. No, a na štábu jsme dostaly znovu vynadáno."

V polovině ledna 1945 se účastnila úspěšné dělostřelecké přípravy před bitvou u polského města Jaslo, následně se zapojila i do bojů u smutně proslulé kóty 534. Na československém území to byly boje o Vyšší Komárník, Nižný Komárník, Liptovský Mikuláš a konec války ji zastihl v Kroměříži. Den po kapitulaci

Německa o vlásek unikla smrti, když jí a Libuši Novákové politruk Juraj Douhanič nedovolil jet na stupačkách nákladního automobilu, který byl poté nedaleko obce Rymice napaden střelbou ukryté německé jednotky, a kromě jednoho byli skoro všichni převážení vojáci (především spojaři) postříleni nebo na místě německými vojáky dobytí bodáky. To se vlastně i s Libuší podruhé narodila.

Válečné zásluhy Naděždy Veselé byly oceněny povýšením do hodnosti desátníka a udělením řady československých a sovětských vyznamenání a medailí, mimo jiné Československou medailí Za chrabrost, zlatou hvězdou Československého vojenského řádu "Za svobodu", Pamětní medailí československé armády v zahraničí, Dukelskou pamětní medailí, Řádem rudé hvězdy či Medailí za vítězství nad Německem ve Velké vlastenecké válce 1941-1945.

Po skončení druhé světové války se Naďa Veselá rozhodla zůstat v Československu a sloužila u vojenské skupiny Žatec, které velel její oblíbený velitel štábní kapitán Jaroslav Perný. Byla také povýšena na četaře. Armádu opustila v lednu 1946 a v téže době jí přidělili vlastní hospodářství ve Staňkovicích po odsunutých Němcích. V březnu 1947 tam za ní přijeli z Volyně rodiče. V únoru 1951 se v Žatci provdala za Aloise Brůhu ze Staňkovic, později se

jim narodili dva synové. To již Naďa pracovala v JZD Staňkovice, nejprve jako dojička a ošetřovatelka dobytka, následně na inseminační stanici. Od roku 1964 až do odchodu do důchodu pracovala jako školnice na Základní škole ve Staňkovicích. Po roce 1989 se dočkala dalšího ocenění svých válečných zásluh. V listopadu 2013 byla povýšena do hodnosti majora ve výslužbě, v dubnu 2017 obdržela Záslužný kříž náčelníka Vojenské kanceláře prezidenta republiky III. stupně a v květnu 2018 Medaili prezidenta Slovenské republiky. Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel ve spolupráci s Československou obcí legionářskou vydalo v roce 2020 publikaci shrnující osudy Naděždy Brůhové pod názvem "Z volyňské Moskovštiny do severočeských Staňkovic", autorem je Jan Valíček. Ve Staňkovicích žila až do své smrti dne 2. května 2023.

Text: Dagmar Martinková (vnučka spolubojovnice Libuše), foto: Luděk Jírka, zdroj Paměť národa

Príspevky na tisk duben - květen

Region Brno:

Viktor Hurt 100 Kč

Alžběta Bezděková 200 Kč

Marie Salajková 250 Kč

Irena Kučerová 200 Kč

Alexandr Dufek 300 Kč

Region Karlovy Vary:

Larisa Zábranská 300 Kč

Region Cheb:

Anna Crhonková 1 000 Kč

Josef Janatka 200 Kč

Region Chomutov:

Ludmila Majdčínská 750 Kč

Stanislava Lebedová 200 Kč

Region Podbořany:

Iveta Karlíčková 200 Kč

Region Mariánské Lázně:

Lidia Antonjuková 150 Kč

Region Domažlice:

Doc. PhDr. Jaroslav Fiala 750 Kč

Region Praha:

Ing. Miloslav Masopust 500 Kč

Region Žatec:

Nejmenovaný dárce 600 Kč

Region zahraničí:

Jurij Raicin na členské a tisk 1 200 Kč

Region Litoměřice:

Petr Pánek 1 000 Kč

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

V červnu slaví paní **Libuše Janková**, nar. Martinovka, bytem Krnov - 81 let, paní **Jiřina Zindlerová - Kopecká**, nar. Janovka, bytem Pustějov - 82 let, a paní **Slavěna Procházková - Krušinová**, nar. Dembrovka, bytem Krnov - 83 let.

V červenci slaví paní **Jaroslava Růčková - Šindelářová**, nar. Janovka, bytem Hladké Životice - 70 let, a pan **Miroslav Kabát**, nar. Mstětín, bytem Šenov u Nového Jičína - 88 let.

Všem jubilantům přejeme dny plné zdraví, vitality, pohody, radosti, optimismu, spokojenosti a také štěstí.

Region BROUMOV

V měsíci červnu oslaví své 75. narozeniny paní **Marie Hvězdová** z Broumova. V tomto měsíci také oslaví své 70. narozeniny pan **Ladislav Holeček** z Broumova. Naším oslavencům přejeme jen dny plné zdraví, pohody, radosti a také štěstí.

Region CHOMUTOV

V červnu oslaví 70 let pan **Miroslav Jančar** z Jirkova, 90 let paní **Stanislava Lebedová** ze Sofievky, nyní Chomutov. Srdečně gratulujeme a přejeme hodně zdraví štěstí a spokojenosti.

Region TEPLICE

V měsíci červenci se dožívá významného jubilea 85 let paní **Emilie Reichlová**, rozená Vaníková, rodačka z obce Bojarky, nyní bytem v Teplicích.

O m l u v a: Ve zpravodaji č. 2 došlo k chybě v údaji o životním jubileu paní **Antonie Janečkové**, rozené Škrancové, rodačky z Novostavců, nyní bytem v Bystřanech u Teplic. Tato naše členka se dožívá úžasných 90 let 23. června. Za nedopatření se velmi omlouvá Vlasta Holmanová. Oběma našim jubilantkám přejeme pevné zdraví, životní pohodu a hodně sil do dalších let.

Region NYMBURK

Své narozeniny oslavili a oslaví v roce 2023:

Černá Ludmila 95 let, Vlačihová Ludmila 89 let, Koníčková Emilie 85 let, Gerasimčuková Lidie 83 let, Černý Vladimír 81 let, Černý Alexandr 75 let, Černá Lina 70 let, Jará Jevgenie 70 let, Vlačiha Fedor 65 let, Koníčková Lidie 60 let, Nagorný Viktor 55 let.

Jubilantům přejeme hodně zdraví do dalších let a hodně spokojenosti.

Region ŽATEC

V červnu slaví 87 let **Božena Dobešová** z Újezdů, nyní Chomutov.

V červenci slaví 82 let **Eugenie Arvajová** z Volkova, nyní Chomutov, 83 let **Bohumil Martinek** z Kvasilova, nyní Loket, 75 let **Vlasta Srbecká** z Lipna, nyní Louny, 90 let **Libuše Šplíchalová** z Kupičova, nyní Louny, 83 let **Ing. Ludmila Štěchová** z Újezdů, nyní Žatec, 80 let **Helena Tomešová** z Martinovky, nyní Žatec, 83 let **Věra Turšnerová** z Kvasilova, nyní Líčkov, 87 let **Věra Vojarová** z Leduchovky, nyní Postoloprty, 85 let **Libuše Vraná** z Volkova, nyní Lipno.

Jubilantům přejeme pevné zdraví, životní pohodu a hodně sil do dalších let.

Region LITOMĚŘICE

V červnu slaví 82 let **Helena Urbánková** z Kvasilova, 84 let **Marie Doležalová** z Litoměřic, 86 let **Jiřina Kuklová** z Kvasilova.

V červenci oslaví 86 let **Vlastimil Šebesta** z Českého Boratína.

Jubilantům přejeme dny plné zdraví, vitality, pohody, radosti, optimismu, spokojenosti a také štěstí.

Region DOMAŽLICE

V červnu oslaví 83. narozeniny pan **Ing. Slavomír Lokvenc**, z Ivaniče, nyní žije v Polžicích u Horšovského Týna.

V červenci se dožívá 80 let paní **Zdena Ledvinová** ze Zikmundovky, nyní Horšovský Týn.

Přejeme mnoho štěstí, zdraví a pohody do dalších let.

Region TACHOV

V červenci slaví narozeniny - 87 let paní **Alžběta Michlová** z Olšanky, nyní z Tachova.

Jubilantce přejeme do dalších let pevně zdraví, štěstí a rodinou pohodu.

Region OLOMOUC

V červnu oslaví 75 let paní **Anna Wágnerová** roz. Tenglerová z Hněvotína u Olomouce. Naši členové do příštích let přejeme hodně zdraví a osobní pohodu.

Region PODBOŘANY

V červnu a červenci slaví své jubilea: 81 let paní **Alla Křížová** ze Zdobunova, dnes Podbořany, 75 let paní **Libuše Moravčíková** z Vroutku, 84 let pan **Jaroslav Šulc** z Kupičova, dnes Podbořany a 84 let **Emilie Steiberová** z Bojarky, nyní Blou u Kadaně. Všem oslavencům, i těm, kteří zde nejsou jmenováni, přeji vše nejlepší a hodně zdraví a spokojenosti do dalších let.

Region BRNO

V červnu oslavuje 94 let **Vladimír Odstrčil** ze Straklova, nyní Rakovník, 91 let **Marie Pechalová** roz. Holická ze Sergejevky, nyní Brno, 81 let **Viktor Hurt** z Hlinska, nyní Brno.

V červenci oslaví 93 let **Zdena Dufková** roz. Zelená z Nivy Hubinské, nyní Loděnice, 83 let **Jiří Šimonek** ze Senkevičovy, nyní Brno, 81 let **Oldřich Matátek** ze Straklova, nyní Prušánky, 60 let **Soňa Holečková** z Němčiček u Židlochovic.

Všem jubilantům přejeme pevně zdraví a životní pohodu.

Region ŠUMPERK

V červnu 2023 oslaví 65 let paní **Jarmila Chytilová** z Vikýřovic, 83 let paní **Emilie Souralová** ze Šumperka, 79 let paní **Jiřina Žáková** z Velkých Losin.

V červenci 2023 oslaví 85 let paní **Anna Foglová** ze Šumperka, 91 let paní **Lydie Purová** ze Šumperka, 83 let paní **Vlasta Tomášková** ze Zábřeha. Všem našim oslavencům srdečně blahopřejeme.

Region MOHELNICE

V červnu oslaví 75 roků **Navrátilová Emilie** z Řepové, 84 roků **Košťál Zdislav** z Lipiny, nyní Mohelnice, 85 roků **Ing. Olga Došelová** z Chomoutu, nyní Bohdaneč.

V červenci oslaví 91. narozeniny **Božena Machová** z Martinovky, nyní Loštice.

Všem našim jubilantům přejeme pevně zdraví a spokojenost.

Region PRAHA

V červnu oslaví 86 let **Rostislav Kaufman** z Malované, nyní Náchod, 81 let **Alena Podaná** z Mirohoště, nyní Praha.

V červenci oslaví 83 let **Vladimír Kekrt** z Lucku, nyní Praha, 40 let **Barbora Lavičková** z Ústí nad Labem, nyní Praha.

Všem jubilantům srdečně gratulujeme do dalších let přejeme pevně zdraví.

početném množství členů. V Pražském regionu se starala o pohoštění a zajišťovala přípravu ke všem jednáním organizovaných předsednictvem. Jsem ráda, že jsem ji poznala a posledních 12 let jí mohla pomáhat. Měla velkou radost, když jí někdo pochválil, protože to dělala s velkým srdcem. Měla mnoho známých ve Spolku, vždyť to byli její krajané, a já jsem s ní poznala mnoho báječných lidí. Za vše jí patří velký dík a za její poctivou práci, která nebyla někdy jednoduchá. Dožila se 87 let opečovávána svými dětmi a vnoučaty, ze kterých měla velkou radost. Vzpomínáme na ni s úctou. Za Pražský region M. Průšová

Region Mohelnice:

Dne 23. 4. 2023 zemřel ve věku 72 let náš člen pan **Jiří Hetflajš**. Celé rodině přeje upřímnou soustrast Ludmila Bačovská.

Region Žatec:

Dne 26. 3. zemřela ve věku 93 let paní **Anna Burešová** z Kvasilova, naposledy bytem Žatec. Dne 19. 4. zemřela ve věku 88 let paní **Bohumila Karlovská** z Kupičova, naposledy bytem Libočany. Dne 2. 5. zemřela ve věku nedožitých 97 let paní **Naděžda Brůhová** z Moskovštiny, naposledy bytem Staňkovice. Upřímnou soustrast vyjadřuje Slávka Černá.

NAŠE ŘADY OPUSTILI

Region Praha

Dne 29. 3. 2023 zemřela dlouholetá členka SČVP paní **Antonie Kramná** /roz. Chomická/ z Novokrajeva. Od samých počátků vzniku Sdružení se věnovala rozesílání Zpravodajů a počátečních činnosti při jeho vzniku. V té době to nebylo jednoduché při tak

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Rožtylská 1, 225 95 Praha. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárce a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílajte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, tel: 728 351 726, e-mail: m.necasova@seznam.cz. Děkujeme.

Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Číslo vydání 3/2023. Šéfredaktorka: E. Šebesta Langpaulová. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu: zpravodajscvp@seznam.cz nebo na E. Šebestová, Na Hůrce 248, 439 82 Vroutek. Tiskne: MH Tisk, Bubenská 43, 170 00 Praha 7 Holešovice. Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod ev. č.: MK ČR E 5901. Termín pro zaslání příspěvků do č. 4/2023 je 30. 7. 2023. Www.scvp.eu. Toto číslo vyšlo 9. června 2023. Číslo 4/2023 vyjde na konci srpna z důvodu dovolené v distribuční společnosti.